

DHAULAGIRI

Vàrem tenir ocasió de fer saber al poble que en Jordi Pons ens havia promès que portaria la seva pel·lícula a Santa Eulàlia per a que la veiéss tothom.

Això s'ha confirmat per al dia 17 de maig (dissabte) a un quart d'onze en punt de la vetlla.

En principi disposem de tres locals per a donar conferències amb projeccions, és a dir: El Casal Parroquial, la nova biblioteca i la sala de projeccions de casa.

Hem pensat que, tractant-se d'un aconeixement tan extraordinari no sols per els afeccionats a la muntanya sinó també per qualsevol persona de mitjana cultura que s'interessés per les gestes fora de sèrie, seria millor al Casal ja que és el que més capacitat; per a unes tres-cents persones.

Li hem demanat unes paraules escrites a l'amic Jordi. Ens ha dit que ja parlaria el dia 17 i respondria a totes les qüestions que se li plantejessin relatives al tema, però ens ha avançat algunes coses que considerem interessants de conèixer a la bestreta.

Es tracta de dos films. Un general de Nepal, que permet tenir-ne una idea als que no hi han estat mai —i creieu que val la pena—, i un altre de l'ascensió al cim, un dels més difícils de la serralada himalaïenca.

Fa uns trenta anys vaig tenir el gust de sopar amb Maurice Hertzog, que va ésser el primer que es va «mirar» el Dhaulagiri al front d'una molt ben preparada expedició francesa, però «no li va agradar» va girar-se a la dreta i pujà a l'Annapurna, en quina ascensió va perdre dos dits de la mà esquerra per congelació al perdre el guant, en una tempesta, al baixar del cim. Es tracta d'un enginyer que després ha sigut durant més de vint anys delegat d'esports de la república francesa.

La nostra expedició va tenir el seu origen, propòsit, planejament i

organització a Catalunya —que també obtingué l'autorització per l'ascensió per part del govern nepalí. Vingueren els navarresos i demanaren per integrar-se en l'ascensió aportant quelcom que escaïa aquí: diners. En 1979 es féu l'expedició, però no es va fer campanya abans per tal de no escurar les possibilitats d'obtenir diners a la gent de Navarra. Després d'obtenir l'èxit la gent d'aquell país s'ha sentit engelosida per el protagonisme dels quatre catalans —entre ells dos de la U.E.C.— i ha començat a «fer el burro».

Per exemple, han presentat un dels films que veureu, a Vic, sense esmentar ni convidar als seus companys d'expedició, aleshores amb ignorància de la U.E. Vic respecte a que un 85 % del film era degut a Jordi Pons, que precisament va pujar els terribles 6 quilos de la màquina de cine de 16 mm., alternant amb Xavier Garreta, fins als 8.172 metres del «Daula», sense oxigen. Quan vaig veure en Pons a l'arribada estava desconegut. Havia perdut 15 quilos.

El film va ésser presentat al festival de Sant Sebastià, on obtingué el segon premi. El film hi fou presentat com si els catalans, i per tant en Pons, no hi haguessin estat.

Però per tal d'ésser breus, i després d'haver demostrat —creiem— que determinats muntanyencs forans també són uns caragirats, us direm quelcom d'altra cosa.

Silvain Sudan és anomenat l'esquiador de l'impossible» i juntament amb la seva «troupe» pretenia atacar la muntanya per la vessant N.E. on pujaven els catalano-navarresos, malgrat que el permís d'ells era concretament per l'aresta N.W. Això originà grans discussions, que cessen quan es rep un ofici del govern nepalí i s'acorda que pujessin francesos i suïsos darrera els espanyols i sense interferir-los. Finalment quedaren ben amics. Però... a 7.600 metres (camp V) la muntanya canvia de temps (cosa especialment freqüent al Dhaul) i mentre els nostres celebraven la victòria al camp II, les tendes dels altres situades a la paret i sense protecció són arros-

L'autor de les pel·lícules que és projectaran al Casal durant el seu treball

segades per un terrible allau —havia nevat tota la nit— i hi deixen la vida un francès i un suís. L'endemà també mor el seu sherpa Pemba. Els tres restants van fer un retorn terriblement dramàtic. A l'«esquiador de l'impossible» li va resultar verament impossible portar a terme el seu propòsit. I és que les parets de les muntanyes himalaïenques no estan fetes per a cap mena d'esquiador. No són el Tirol. I, a més, són coses que no lliguen ni poc ni molt. Ens recorda, amb més dramatisme, la presència de motos a l'Aneto, on hi ha qui jura que va travessar el Pas de Mahoma muntat en la màquina. Jo juraria que aquest senyor no ha vist mai el Pas de Mahoma.

Recordem —per acabar— que el Dhaulagiri porta ja 22 morts i és per tant un cim de tempestes i de perillositat màxima.

Val la pena de veure els films d'en Jordi Pons. Serà molt difícil veure cosa similar en molt de temps.

Dr. Eduard Padrós i de Palacios

P. S. Per tal que qui vulgui en servir un record —igual que quan es va projectar l'Annapurna al mateix Casal— l'amic Pons portarà unes fotos fetes dalt del cim, que dedicarà a qui ho desitgi.

EXPEDICIÓ DHAULAGIRI - 79

Jordi Pons presenta les pel·lícules:
NEPAL, UN PARADIS AL PEU DE L'HIMALAIA
i LA MUNTANYA DE LES TEMPESTES

Presentarà el **Dr. Padrós de Palacios**
President d'Honor de la Federació Catalana de Muntanya

Sota el patrocini de la **Revista RONSANA i UEC - Vall del Tenes**

CASAL PARROQUIAL - Dissabte 17 de maig, a les 10 en punt de la vetlla
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA